

2_1604/27.10.2011

ЗДДС чл.70, ал.2, т.1

ЗКПО чл.10, ал.1 и ал.6

ЗКПО чл.204, т.3

ЗКПО чл.206, ал.1 и ал.2

Относно: данъчно третиране на разход за гориво на лек автомобил

Във Ваше писмено запитване е описана следната фактическа обстановка:

Дружеството Ви е регистрирано по ДДС лице и се занимава с изготвяне на рекламни брошури за фирми от цялата страна. За целта използвате лек автомобил под наем, като наемодателят Ви е физическо лице. За закупеното гориво за автомобила имате издадена фактура.

Поставили сте следния въпрос:

Възможно ли е закупеното гориво да Ви бъде признато като разход и имате ли право на данъчен кредит?

По ЗДДС:

Условията и редът за упражняване правото на приспадане на данъчен кредит са уредени в разпоредбите на глава седма от ЗДДС, като ограниченията на това право са изброени в нормата на чл. 70 от същия закон.

Предвид разпоредбата на чл. 70, ал.1, т. 4 и т.5 от ЗДДС, правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо, че са изпълнени условията на чл.69 или чл.74, когато е придобит, внесен или е нает мотоциклет или лек автомобил, както и когато стоките или услугите са свързани с поддръжката, ремонта, подобрението или експлоатацията на тези превозни средства.

В чл.70, ал.2, т.1 на закона е посочено, че ал.1, т.4 и 5 не се прилагат, когато превозните средства по ал.1, т.4 се използват единствено за транспортни и охранителни услуги, таксиметрови превози, отдаване под наем, куриерски услуги или подготовка на водачи на моторни превозни средства, включително при последващата им продажба.

Според изложеното в запитването дружеството Ви е взело под наем лек автомобил, като дейността, за която ще се използва този автомобил не е посочена в разпоредбата на чл.70, ал.2, т.1 от ЗДДС. Следователно за дружеството Ви не възниква право на приспадане на данъчен кредит за горивото на лекия автомобил.

По ЗКПО:

Съгласно чл.4, ал.3 от Закона за счетоводството /ЗСч/, предприятията осъществяват счетоводството на основата на документалната обосновааност на стопанските операции и факти, като спазват изискванията за съставянето на документите съгласно действащото законодателство.

За данъчни цели признаването на разходите също се основава на документалната им обосновааност.

Понятието „документална обосновааност” е дефинирано в чл.10 от ЗКПО. По силата на ал.1 от същата правна норма, счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обосноваан чрез първичен счетоводен документ по смисъла на ЗСч, отразяващ вярно стопанската операция.

За да бъде изписвано горивото като разход, документът за доставка /покупка/ не е достатъчно основание, тъй като в момента на покупката не се правят записи по разходните сметки, а по материалните сметки на предприятието.

Изписването на гориво, отразено в счетоводството на предприятието като разход, също следва да е документално обосноваано. Като първичен документ служи пътния лист или пътната книжка за извършените превози, които дават информация за фактическия разход на горива и

смазочни материали съгласно нормения разход на гориво на 100 км. пробег и пропътуваните километри.

Счетоводното и данъчното законодателство изискват като разход да се отчита само стойността на фактически изразходваните горива, тъй като разходът за материални запаси е пряко свързан с правилното установяване на данъчния финансов резултат по реда на ЗКПО.

В тази връзка, пътният лист или пътната книжка трябва да съдържат не само пропътуваните километри, но и описание на маршрута.

Наличието на пътен лист без документ за покупка, както и наличието на документ за покупка без пътен лист, не са основание за признаване на разхода на гориво.

Следва да имате предвид и разпоредбата на чл.204, т.3 от ЗКПО, която изисква, когато с превозно средство се извършва управленска дейност, разходите за неговата поддръжка и експлоатация, независимо, че са документално обосновани по реда на ЗКПО и ЗСч, да бъдат обложени с 10% данък върху разходите./чл.216 ЗКПО/.

Текстът на чл.10, ал.6 от ЗКПО дава възможност на стопанските субекти да документират разходите за експлоатация, в случаите, когато те са обложени с данък върху разходите само с фискална касова бележка от фискално устройство и да ги признават за данъчни цели и когато не е издаден пътен лист.

В този случай, разходът и данъкът върху него се признават за данъчни цели в годината на начисляване и не формират данъчна временна разлика по реда на глава осма от ЗКПО. Данъкът е окончателен /чл.206, ал.1 и ал.2 от ЗКПО/.

Цитираните дотук разпоредби не са обвързана с вида на превозните средства, които използва предприятието – лек или товарен автомобил.